

τρον τῆς Ἀγγλίας; Δὲν ήθελε πλέον χωθῆ ἀτιμωρητί τὸ αἷμα τῶν τέκνων της. Εὐασκόμεθα εἰς μίαν τῶν στιγμῶν ἐκείνων τῆς μέθης τῆς ἀνθρωπίνης; Ζωῆς, ἡς δὲ λίγοι ἔχουσι: δοκιμάσῃ θέλουσι μόνον μᾶς; ἐννούστει ἐκεῖνοι οἵτινες μετὰ πυλλοὺς μῆνας ἡθικῆς ἀγωνίας προσεβλήθησαν ὑπὸ αἰφνιδίου γαρξῆς. Ή ἐλπὶς τοῦ νὰ συναντηθῶμεν μετὰ τῶν ἀνδρείων συμπατριώτων ἡμῶν μᾶς; ἐνέψυχου. Τοὺς παρηκολουθοῦμεν διὰ τῶν νοερῶν ὅμματων καὶ τοὺς ηγαριστοῦμεν διὰ τῶν καρδιῶν ἔνεκα τῶν μόρχων καὶ τῶν στερήσεων ἄσθραιλον νὰ ὑπομείνωτε πρὸτοῦνά ποκαταστήσωτεν ἐλευθέρους τοὺς αἰχμαλώτους. Δις διήλθομεν τὰ χριστούγεννα καὶ τὴν πρώτην τοῦ ἔτους ἐν σιδήροις εἰς Μάγδαλα ἀλλὰ πλήρεις ἐμπιστοσύνης εἰς τὴν ἐλευθερίαν μας, ἐνεωρῶμεν τότε μεθ' ἥδοντος τὸ μέλλον, ἐλπίζοντες νὰ διέλθωμεν τὰς προσεχεῖς ἔορτάς ἐν τῇ πατρίδι μας.

Απὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης παρῆλθον δέλγυαι ἔβδομάδες χωρὶς νὰ φθάσῃ εἰδησίς τις ἐκ τῆς παραλίας περὶ τῶν προόδων τοῦ στρατοῦ μας πότε μὲν εἴχομεν μικρόν τι γραμμάτιον ἐραφμένον ἐν τοῖς ἐνδύμασι χωρικοῦ τίνος, δεῖτις ἔφερε τὰ εἰσοδήματά του εἰς τὴν ἀγορὰν τῆς ἁμβᾶς πότε δὲ προφορικὴν ἀγγελίαν ἐμπεπιστευμένην εἰς ἀσφαλῆ τινα κατάσκοπον. Τοιούτοτρόπως δὲ διαδοχικῶς ἐμέθυμεν τὴν ἀμφιξίαν εἰς Ζοῦλχαν (14) τοῦ σεΐρ Ροθέρτου Νάπιερ τὴν 3 Ἰανουαρίου, τὴν μεταφορὰν τῶν ἀγγλικῶν στρατοπεδεύσεων πέραν τῶν διάδων τοῦ Σενάρχε, (Senafe,) τὸν Φεβρουάριον τὴν συνέντευξιν καὶ τὴν συμμαχίαν τοῦ στρατηγοῦ μετὰ τοῦ Κάσσα, ἡγεμόνος τοῦ Τίγρες καὶ ἀσπόνδου ἐχθροῦ τοῦ Θεοδώρου· τὴν ἐκπληξιν τῶν Ἀβυσσινῶν ἐπὶ τῇ θέᾳ τῶν ἐλεφάντων μεταφερόντων τὸ πυροβολικόν μας, καὶ τὴν χα-

ρὰν τῶν χωρικῶν οἵτινες ἐχαίρετων, ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ κλήρου, τὴν διάθασιν τῆς στρατιᾶς μας μὲν χοροὺς καὶ ἀσματα, ὡς ἐποίουν οἱ ‘Εθραῖοι πρὸ τῆς κιβωτοῦ ἐν ταῖς ἡμέραις τῶν μεγάλων ἀπελευθερώσεων.

(ἰχθολογίες.)

ΠΕΡΙ ΤΡΟΦΗΣ ΚΑΙ ΠΟΤΟΥ

ΠΑΡ' ΑΡΧΑΙΟΙΣ.

Τὰ συμπόσια τῶν ἀρχαίων ‘Ελλήνων ἀρτυνόμενα μὲν διαφόρους τερπνούς διαλόγους, ἰλαρυνόμενα μὲν μουσικὴν, ὅρχησιν καὶ μὲ ἄλλα παντοειδῆ παίγνια καὶ ἀστειέματα, παρίστων θέαν λαμπρὸν καὶ χάριν εἰς ἄκρον εὐφρόσυνον· ἢ δὲ χάρις καὶ εὐφροσύνη αὕτη τῶν ἡθῶν καὶ ὁ τρόπος τῶν τοιούτων συμποσίων συνέτεινε νὰ καθιστᾶ, δισον τὸ δυνατὸν, τὰς περιγραφικὰς εἰκόνας αὐτῶν τερπνοτάτας καὶ λίαν εὐτυχεῖς, ὅποιας ἀπαντᾶ τις ἐν τοῖς συγγράμμασι τῶν ἀρχαίων ‘Ελλήνων, οἷον τὴν φυσικὴν καὶ τερπνοτάτην διήγησιν τοῦ Ξενοφῶντος, ἢς ἡ ζωηρότης καὶ τὸ κύρος τῆς ἀληθείας πείθεις ἡμᾶς ὅτι ἀναγινώσκομεν γεγονότος τινὸς ἔξιστόρησιν, τὰς πνευματώδεις καὶ φαντασίας πλήρεις παραπτάσεις τοῦ Πλάτωνος, ὃν ἡ ὥλη καὶ τὸ εἶδος ἄγουστον ἡμᾶς εἰς λήθην, ὅτι λόγοι τόσον βαθέως στηριγμένοι εἰς τὴν οὐσίαν τῆς ἀγάπης καθ' ὧδησμένον καὶ μοιημένον σχέδιον διασταθμῶντες εἰνες ἀδύντον νὰ ὂσι ποτὲ αὐτοσχέδιοι. Οἱ διάλογοι οὗτοι ἐπιδεικνύοντες τόσην ἀγγίνιαν καθίστων ὅλως περιττὸν πᾶν ἄλλο εἶδος ψυχαγωγίας, καὶ ἡσαν ὄντως σπανιάτατο· εἰσὶ τινες δοξάζοντες, ὅτι ἔπειτεν ὅλοι οἱ φιλοσοφικοὶ διάλογοι νὰ ἔξορισθῶσιν ἀπὸ τὰς δημηγύρεις τῶν εὐθύμως συμποσιαζόντων περὶ τούτων διαρρήδην ἀποφαίνεται διπλούταρχος εμὴ δειν ὥσπερ οἰκοδέσποιναν ἐν οἴνῳ φθέγγεσθαι φιλοσο-

(14) Πρέσβης πέλις τῆς Ἀδεσσονίδης (*).

φίαν.» Άλλα και δπου κατέφευγον οι συμπόται εἰς αθύρματα και ἄλλα μέσα ψυχαγωγικά, τὴν διάχυσιν ἐδημιούργει τὸ ίδιον αὐτῶν πνεῦμα, και δεν ἔφθανον ποτὲ εἰς τὴν παθητικότητα ἐκείνην, ὡς ἐν Ρώμῃ, ἐνθα ποικίλα ἀκροάματα και θεάματα ἀναγνώσεως και πολύφωνοι συμφωνίαι, ἀγῶνες πυγμῆς και ἄλλαι κωμικαὶ διασκεδάστεις ἐπιλήφουν τὰ πεντά του δείπνου, και ἡ τοῦ καλοῦ ἀγευστία ἐπροχώρει τόσον μακράν, ὡς τέ και αὐτὸι οἱ διάλογοι τοῦ Πλάτωνος δρχματικῶς παριστάνοντο, κατὰ τὸν Πλούταρχον, και μετεποιοῦντο εἰς ἀδεῖς διατριβάς, οἷς καταλέγει ὁ Δημοσθένης περὶ τῆς αὐλῆς τοῦ Μακεδόνος Φιλίππου· «λοιποὺς δὲ περὶ αὐτὸν αὐλητὰς και κծλακας και τοιούτους ἀνθρώπους, οἵους, μεθυσθέντας δρχεῖσθαι τοιαῦτα, οἷα ἐγὼ νῦν ὅκνῳ πρὸς ἥμας δνομάσαι. Δῆλον δ' ὅτι ταῦτ' ἔστιν ἀληθῆς και γάρ οὕς ἐνθένδε πάντες ἀπῆλαυνον, ὡς πολὺ τῶν θαυματοποιῶν ἀσελγεστέρους ὄντας, Καλλίλιαν ἐκεῖνον τὸν δημόσιον και τοιούτους ἀνθρώπους, μίμους γελοίων και ποιητὰς αἰσχρῶν ἀσμάτων, ὡν εἰς τοὺς συνόντας ποιεῦσιν ἔνεκα τοῦ γελασθῆναι, τούτους ἀγαπᾶ και περὶ αὐτὸνέχει.» Η συγδιάλεξις ἡτο ποικίλη, η δὲ παρρησία η εἰς τοὺς Ἑλληνας και μάλιστα εἰς τοὺς Ἀθηναίους προσιδίαζουσα φαιδρότης και εὐθυμία, η εύτυχης ἐκείνη τῆς ψυχῆς διάθεσις, ητις ἡτο προχειροτάτη εἰς σκάμματα και ἐπιτυχῆ ἀστειέματα, ἐπροξένουν εἰς τὰ συμπόσια τῶν ἀρχαίων χάριν ἐξαιτεῖτον. Τὸ ἀντίθετον ὅμως τῶν εὐθύμων ἐκείνων εἰκόνων τῶν συμποσίων, εἰς οὓς κυριεύει η εἰρήνη, συνοδευομένη μὲ ἐρεσχελίας και ἀγχίσους ἀμφισθητήσεις παριστάνει τὸ του Λουκιανοῦ, συμπόσιον τῶν Λαπιθῶν ὅπερ εἶνε πλήρες χαρακτηρισμῶν ἐπιτυχῶν και ἀστειοτάτων.

Τοιαύτην εἰκόνα σχεδὸν παριστών τὰ συμπόσια τῶν ἀρχαίων ηδη εἰσερχόμεθα εἰς τὴν παριγραφὴν τὸ πρῶτον

τῆς Βρώσεως δῆλ. ποία ἡ τροφὴ, ποσάκις ἔτρωγον και πῶς ἐκάθηντο.—«Η κυριωτέρα τροφὴ τῶν Ἐλλήνων ἦτον δ ἄρτος, οὗτος κατεσκευάζετο ἡ ἀπὸ σίτου ἡ ἀπὸ κριθῶν ἐλέγετο ἄλφιτος, ἐκ δὲ τῆς κατασκευῆς τοῦ σίτου ἦν και τὸ εἶδος αὐτοῦ δ μετὰ ζύμης γενόμενος και ἐπτόμενος ἐν κλιθάνοις ἐλέγετο ζυμίτης, ο δὲ ἄλυμπος ἐν τῇ ἀνθεκτικῇ δπτόμενος, ἡ οποδίτης. Ο ἄρτος ἐφέρετο συνήθως εἰς κάνιστρα ἐξ ἵτες δνομαζόμενα καρᾶ. Είχον δὲ και ἔτερον εἶδος ἄρτου δνομαζόμενον μάζα, κατασκευαζόμενον ἀπὸ ἀλευρον και κλαιον. Οφον δὲ οἱ ἀρχαῖοι είχον πᾶν δ, τι ἔρευ και ἔτρεφεν ἡ Ἑλλὰς γῆ, ον ον ἔσπρια, ἐλαῖς, λάχανα, τυρόν· κρέας δὲ βόειον, ἄρνειον, θειον, δρνίθειον. Ο Ἑλληνες ἐν γένει ἔτρωγον τὸ κρέας τὸ τῶν ζωῶν δπτόν, και πολλὰ σπινιώς βραστὸν· πρὸς δὲ και ιχθυς κθιον, οὓς κατ' ἀρχὰς δὲν ἡγάπων ἄλλα κατόπιν ἐγένοντο ἀρεστοί εἰς αὐτούς, ιδίως δὲ τὰς ἐγχέλεις, οὓς παρεσκευάζον μὲ τεῦτλα, και τὰς ἐπαλουν ἐγχέλεις ἐντετευτλανωμένας. Συγκάκις κθιον και τεταριχευμένους κθύας, ηδη ὧν ἐπροτίμουν τὸν σαλιμὸν και τὴν τριχίδα. Ἐχρῶντο δὲ ετῇ δευτέρᾳ τραπέζῃ και διάφορα γλυκά και ἡ διπώρας ἀτινα ωνομάζοντο τραγήματα, τρωκτὰ, ἐπιδορπίσματα και πέμψματα. Μετὰ τὴν τράπεζαν ἐγένοντο και ἄλλα διάφορα ηδέα πράγματα οἷον κάρυα, ἀμύγδαλα, σῦκα σταρίδας, σταρυλάς, ρόας, φοίνικας κτλ πρὸς δὲ διάφορα εἰδὴ πλακουντσού. Τὸ θρῖον ἡτο πλακουντιόν τι συγκειμένον ἀπὸ βούτυρον, ωλα, μέλι και ἀλευρον τὸ μεττωτόν φαγητὸν συκέμενον ἀπὸ τυρὸν, σκόροδο ωλα τὸν πιραμούτα κατεσκευαζόμενον ἀπὸ ἐψημένον σίτου και μέλι· τοσιαμούτα, τὸν ἀμυλον, ἀπὸ λεπτίτινον ἀλευρον, τὴν ιτριαρ, ἀπὸ μέλι και σησάμιον, τὴν μελιττοδαρ, τοινούτταρ, κτλ. Ἐκ τῶν χωρῶν π

ρίφημοις ἡσαν αἱ Ἀθήναι διὰ τὰ ζυμμαρικά των, ἡ δὲ Καππαδοκία δι' εἰδός τι ἄρτου κατασκευαζομένου ἐκ γάλακτος, ἐλαῖου, ἀλετος καὶ σιτίνου ἀλεύρου· ἡ Βοιωτία διὰ τὰς ἔγχειες τῆς· ἡ Εύβοια διὰ τὰ μῆλά της· ἡ Φοινίκη διὰ τοὺς φοινικάς της· ἡ Κόρινθος διὰ τὰ κυδώνια της, καὶ ἡ Νάξος διὰ τὸ ἀμύγδαλά της.

Οἱ ἀρχαῖοι ἐγενόντο τρις τῆς ἡμέρας συνήθως.

1) Τὸ πρῶτο δέ τε ἡγείροντο ἐκ τῆς κλίνης, συνείθιζον νὰ τρώγωσιν ἄρτους θεριγμένον εἰς ἄκρατον οἶνον—ἄκρατισμα. 2) τὸ ἄριστον δῆλο. φρυγτὸν περὶ τὴν μεσημβρίαν μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν ἔργων των· καὶ 3) τὸ δεῖπνον δῆλο. ἐσπερινὸν φρυγτὸν καὶ ἡ κυρία τροφή. Τοῦτο διηρεῖτο εἰς τρία διακεκριμένα μέρη ἀ.) εἰς δεῖπνου προσίμιον, ὅπερ συνίστατο ἀπὸ κραμβολάχανον, ὡδὲ, δεστρύδια, οἰνόμελι κλ. 6'.) εἰς δεῖπνον, ὅπερ περιεῖχεν ἀφθονωτέραν καὶ στερεωτέραν τροφὴν καὶ γ'.) εἰς δευτέραν τράπεζαν, ἥτις συνίστατο ἀπὸ παντοδαπὰ γλυκά. Οἱ Ἑλληνες εἶχον δύο εἰδὸν συμποσίων, τὴν εἰλαπίνην, ἡ εὐωχίαν, ἥτις ἐγένετο διὰ δαπάνης ἑνὸς· καὶ τὸν ἔρανον, ἃστις ἐγένετο διὰ δαπάνης δλων τῶν παρόντων. Ὅσοι δὲ παρευρισκόμενοι εἰς τὸν ἔρανον δὲν συνιτέφερον, ὠνομάζοντο ἀσύμβολοι, καὶ τοιοῦτοι ἡσαν οἱ ποιηταὶ καὶ ἄλλοι οἵσοι ἤρχοντο πρὸς διατκέδασιν τῶν συμποτῶν. Δεῖπνοις οἱ Ἑλληνες συνείθιζον καθήμενοι ἐπὶ δίφρου περὶ τράπεζαν, εἴτα δὲ κατακείμενοι εἰς κλίνην. Οἱ Ὀμηρος ἀναφέρει τρία εἰδὸν καθησμάτων· τὸν δίφρον, χωρητικὸν δύῳ ἀνθρώπων· τὸν θρόνον, ἐφ' οὐ ἐκάθηντο ὅθιος, ἔχοντες τοὺς πόδας των ἐπὶ τείνος ὑποπόδιους, δονομαζομένου θρήνυος· τὸν κ.λ.ειμόν, ἐφ' οὐ ἐκάθηντο, κλίνοντες δλεγον πρὸς τὰ δπίστω· δὲ τρόπος δὲ καθ' ὃν ἐκάθηντο εἰς τὰ συμπόσια ἥτον δέ εῖς ζητεῖται. Η τράπεζα ἐτίθετο ἐν τῷ μέσῳ, περὶ αὐτὴν δὲ ἡσαν αἱ κλίναι ἐσκεπτασμέναι μὲ όρχους ἢ τάπητα, ταῦτα ὠνομά-

ζοντο στρώματα. Ἐπὶ τούτων δὲ ἐκάθηθηντο οἱ ξένοι, στηριζόμενοι ἐπὶ τῶν ἀριστερῶν βραχιόγων των, ἔχοντες τὴν κεφαλὴν ὑψωμένην, καὶ τὰ νῶτα ἐνίστηταις τοῦτοις προσκεφάλαια· δέ τε δὲ ἐκάθηθηντο πολλοὶ, τότε δὲ πρῶτος ἐκάθηθηντο εἰς τὸ ἀνώτατον μέρος, ἔχων ἀπλωμένους τοὺς πόδας τ.ο. δπίσω τὸν νῶτον τοῦ δευτέρου, τοῦ δευτέρου δὲ κεφαλὴν ἔκειτο κάτω τοῦ στήθους τοῦ πρώτου, οἱ δὲ πόδες του ἐτίθεντο ὅπισθεν τῶν νῶτων τοῦ τρίτου. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐκάθηθηντο δὲ τρίτος, δὲ τετάρτος, δὲ πέμπτος κλ. Ἡ τράπεζα ἐστηριζότα κοινῶς εἰς τρεῖς πόδας, καὶ ἦτο πολλὰ ἀπλῆ· ἀλλ' αἱ τράπεζαι τῶν πλουσίων ἡσαν ἐνίστηται περιθεθημέναι μὲ χρυσὸν καὶ ἀργυρον, καὶ ἴσταντο ἐπὶ ἑνὸς ποδὸς ἐλεφαντίνου, καὶ ἐγγεγλυμένους εἰς σχῆμα λέοντος ἢ ἄλλου ζώου. Κατά τινα νόμον τοῦ Σόλωνος δὲν ἡδύνατο τις νὰ προσκαλέσῃ εἰς τὰ συμπόσια περισσότερα τῶν τριάκοντα ἀτόμων, καὶ τοῦτο πρὸς ἀποφυγὴν ἀτόπων, ἀτινα ἡδύναντο νὰ συμβῶσιν εἰς τὰς πολυαριθμούς συναθροίσεις. Ἀρχὴ τις δονομαζομένη Γυναικούρομοι, ἦτο διωρισμένη νὰ περιέρχεται τὰ συμπόσια καὶ νὰ ἀριθμῇ τοὺς κεκλημένους· ὅσους δὲ εὑρίσκει πλείονας τοῦ προσδιωρισμένου ἀριθμοῦ τοὺς ἀπέβαλλεν ἀρχίζουσα ἀπὸ τὸν τελευταῖον. Π. χ. Χαρεφῶν δὲ παράσιτος εἰς γάμον ἀκλητος εἰσελθὼν, καὶ κατακλιθεὶς ἔσχατος, καὶ τῶν Γυναικούρων ἀριθμούντων τοὺς κεκλημένους, καὶ κελευόντων αὐτὸν ἀποτρέχειν ὡς παρὰ τὸν νόμον ἐπὶ τοῖς τριάκοντα ἐπότις, ἀριθμεῖτε δὴ, ἔφτ., πάλιν ἀπ' ἐμοῦ ἀρχάμενοι. (Ἀθήναιος). Πρὶν ἀναλάβῃ δὲ μάγειρος τὴν ὑπηρεσίαν ἑνὸς συμποσίου ὄφειλε νὰ ἐγγραφῇ παρὰ τῶν Γυναικούρων διὰ νὰ τοὺς πληροφορῇ περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν προσκληθέντων ἀτόμων· ἰδοὺ πῶς ἀποφαίνεται δὲ Μένανδρος περὶ τούτου.

Παρὰ τοῖς Γυναικούρωις δὲ τοὺς ἐν τοῖς γάμοις διακονοῦντας ἀπογεγράφθαι πυνθόμενος Πάντες μαγείρους κατὰ νόμον κατινόν τινα,

ίνα πυνθάνωνται τούς κεκλημένους ή αν
Πλείους τις δύνησεστιν ἕστιων τούχη.
Ἐλθών... .

Ἐν τοῖς συμποσίοις οἱ ξένοι ἡσαν ἐνδεδυμένοι ἐνδύματα λευκὰ ή ἄλλοι τινὸς λαμπροῦ χρώματος, ἐστεφανωμένοι μὲ στεφάνους ἀνθέων, καὶ ἔχοντες τὴν κεφαλὴν ἥλειμμένην μὲ ἀρωματικὰ ἔλαια· συνείθιζον πρὸς καθήσωσι νά πλύνωσι τὰς χειράς των μετὰ ἑκάστην τραπέζην καὶ μετὰ τὸ δεῖπνον. Πρὸς δ' ἀρχήσην τὸ συμπόσιον προσέφερον ἐκ τῶν ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ θυσίαν εἰς τὴν Ἐστίαν, τὴν πρώτην τῶν ἐφεστίων θεῶν, καὶ εἰς ἄλλους θεοὺς, καὶ τέλος σπουδὴν εἰς τὴν Ἐστίαν.

Μετὰ τὴν περιγραφὴν τῆς θράψεως ἐρχόμεθα εἰς τὴν πόσην ἐν γένει.

(τὸ τέλος εἰς τὸ ἐπόμενον.)

B. ΒΙΘΟΥΔΑΚΑΣ.

ΕΚΕΙΝΗ ΝΥΜΦΗ ΕΓΩ ΝΕΚΡΟΣ.

Εἶναι νῦν ὅθεται, νῦν θερινὴ, καὶ πλανῶμαι εἰς ἔρημον δάσος. Ἀκρα ἡσυχίᾳ ἐπικρατεῖ, οὐδὲ η ἐλαχίστη ἀνέμου πνοὴ τεράσσει τὴν ἱρεμοῦσαν φύσιν καὶ μικρὰ νέφη διεσπαρμένα εἰς τὸν δρίζοντα οὐδόλως ἐμποδίζουσι τὴν σελήνην νά διαχένῃ παντοῦ τὸ ὡχρὸν καὶ μελαγχολικὸν αὐτῆς φῶς. Πλανῶμαι ἀσκόπως μὴ τολμῶν οὐδὲ λέξιν νά προφέρω, φοβούμενος μὴ ταράξω τὴν νεκρικὴν, οὔτως εἰπεῖν, ταύτην σιγῇ καὶ ἀναπολῶν παρελθούσαν εὐτυχίαν, εὐτυχίαν ἡτις φεῦ! πολὺ ταχέως μ' ἐγκατέλιπε· ὁ! ναί, ἀναπολῶ ἐκείνην ἡτις νῦν μακράν ἐμοῦ ἵσως μὲ ἐλησμόνησεν.

Αἴρηνς ὁ οὐρχὸς σκοτίζεται, μελκυρὰ νέρη καλύπτουσι τὴν σελήνην ἀστραπαῖ καὶ βρονταῖ διαδέχονται τὴν πρὸ μικροῦ ἡσυχίαν καὶ ραγδαῖα καταπίπτει βροχή. Τρέμω ἐνώπιον τῆς μυκίας ταύτης τῶν στοιχείων καὶ τρέχω

ζητῶν ἀσυλον ὅπως προφυλάξω ἐμαυτὸν ἀπὸ τῆς καταιγίδος. Διακρίνω εἰς δλίγων ἀπ' ἐμοῦ θημάτων ἀπόστασιν μικρὸν καλύβην ἀμυδρᾶς φωτιζομένην καὶ ὄμρι πρὸς αὐτήν ἀλλ' ἵσταμαι ἀκίνητος πρὸ τῆς εἰσόδου, τὸ θάρρος μου ἔκλείπει, φοβοῦμαι νὰ εἰσέλθω.

—Τίς ἄρα γέ κατοικεῖ εἰς ταύτην τὴν ἐρημίαν; Ἡρώτων κατ' ἐμαυτόν.

‘Ο ούρανὸς μαίνεται, ή βροχὴ πίπτει ἔτι ραγδαιοτέρα καὶ

—Πρέπει νὰ εἰσέλθω, εἶπον, ἄλλως ἀπόλλυμι.

Ἀναλαβὼν τὸ θάρρος μου εἰσέρχομαι εἰς τὴν καλύβην καὶ διακρίνω εἰς μίαν αὐτῆς γωνίαν ἐξηπλωμένον ἐπὶ πεπαλαιωμένης ἔδρας γιγαντιαίου γέροντα, τοῦ διποίου η ἀγρία μορφὴ μοὶ ἐμπνέει φρίκην, οἱ πύρινοι αὐτοῦ δρθαλμοὶ ἀγριωπῶς μὲ ἀτενίζουσιν, καὶ ἀνωρθωμέναι τρίχες του ὀμοιάζουσιν σφρεις ἑτοίμους νὰ μὲ καταπνίξωσι, καὶ ἐπὶ τοῦ μετώπου του φαίνεται ἐζωγραφισμένον αἰσθημα ἀγρίας χαρᾶς. Ἰσταμαι ἀκίνητος καὶ τρέμων ἐνώπιον τῆς ἀπαισίας ταύτης μορφῆς τοῦ ἀνθρώπομόρφου τούτου θηρίου, τὸ αἷμα μου παγκάνει εἰς τὰς φλέβας μου καὶ εἰς τοῦ φόβου μου οὐδὲ τοὺς δρθαλμούς μου ν' ἀποσύρω ἀπ' αὐτοῦ δύναμαι.

Αἴρηνς διὰ φωνῆς ἡπίας καὶ μὴ ἀρμοζόντης εἰς τὸν χαρακτῆρα τοῦ προσώπου του μοὶ λέγει·

Τίς εἰσαι, ἄνθρωπε; τί ζητεῖς ἐνταῦθα;

‘Η φωνή μου ἐξέλιπε, δὲν δύναμαι νὰ τῷ ἀπαντήσω, μόνον αἰσθάνομαι τὰς δυνάμεις μου ἔκλειπούσας καὶ θέλω νὰ φύγω, ἀλλ' ἀδύνατον.

—Κάθησον, μοὶ λέγει, μὴ φοβήσαι. Καὶ μοὶ ὑπέδειξε μέγαν λίθον, ἐφ' οὐ ἀκουσίως μου ἐφερθεὶς μᾶλλον η ἐκάθησα.

—Τίς εἰσαι; μοὶ ἐπαναλαμβάνει, τὸ ζητεῖς;

—Διστυχής ὁρφανὸς πλανητεῖς εἰς τὸ δάσος ἐζήτησα ἀσυλον ὅπως προφυλαγθῶ ἀπὸ τῆς ἐπελθούσης καται-